má usmrtiť. Inak neľze uznať, že by tu išlo o rozhodný a vážny prejav vôle byť usmrtená, keď poškodená hore uvedený prejav učinila byvši obžalovaným vyvolaná od tanečnej zábavy, a hneď predtým prehlásila, že sa chce znova na tanečnú zábavu vrátiť.

Neľze tedy zo skutkových okolností v tretej skutkovej otázke zistených vyvodiť, že by svoj čin bol obžalovaný vykonal, pohnutý súc k nemu vážnym a rozhodným prianím poškodenej.

Mýlil sa preto porotný súd a zavinil zmätok podľa § 385, č. 1 b) tr. p., keď čin obžalovaného podriadil pod ustanovenie § 282 tr. z.

Zo zistenia, že sa obžalovaný poškodenej pred činom pýtal, či ju má zastreliť, z použitého nástroja, ako i zo spôsobu a miesta zranení vyplýva nepochybne, že obžalovaný mal úmysel poškodenú usmrtiť a že len náhodou smrť nenastala.

Je preto zistením porotcov úplne vyčerpaná skutková podstata pokusu zločinu úmyselného usmrtenia človeka podľa §§ 65, 279 tr. z. a preto bolo treba zrušiť výrok a kvalifikácii podľa §§ 65 a 282 tr. z. a kvalifikovať tento čin obžalovaného podľa prv uvedeného miesta zákona.

Čís. 6124.

Soudně trestným přečinem podle § 18, odst. 3 zákona čís. 126/1933 Sb. z. a n. je toliko jednání proti zákazům vysloveným ministerstvem vnitra podle § 10, odst. 1 a 2 téhož zákona.

Jednání proti zákazu vyslovenému podle § 6, odst. 2, 3 zákona čís. 201/1933 ve znění zákona čís. 269/1934 Sb. z. a n. je jen přestupkem trestným okresními (státními policejními) úřady (§ 21 zákona čís. 201/1933 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 2. února 1938, Zm I 1004/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle § 18, odst. 3 zákona čís. 126/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Podle zjištění nalézacího soudu byla při celní prohlídce v P. dne 27. května 1937 u obžalované, která se vracela z Drážďan do P., nalezena kniha od Dr. Josefa Göbbelse »Vom Kaiserhof zur Reichskanzlei«, která byla zašita v její ruční kabelce. V tomto činu obžalované, která, jak nalézací soud na základě jejího doznání dále zjišťuje, tuto knihu dostala darem od svého ženicha v Drážďanech a věděla, že jí její ženich knihu zašil do ruční kabelky, spatřoval nalézací soud vzhledem k tomu, že rozšiřování této knihy bylo výnosem zemského úřadu v Praze ze dne 5. února 1935, čís. 48.591 ai 1934 podle ustanovení § 6, odst. 2 zák. čís.

201/1933 ve znění zák. čís. 269/1934 Sb. z. a n. zakázáno, skutkovou podstatu přečinu podle § 18, odst. 3 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. Podle náhledu nalézacího soudu nesejde na tom, že zmíněný zákaz rozšiřování byl vysloven podle § 6, odst. 2 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n. ve znění zákona čís. 269/1934 Sb. z. a n. a nikoli snad podle § 10 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., k němuž § 18, odst. 3 tohoto zákona poukazuje, poněvadž zákaz rozšiřování uvedené knihy byl vysloven z důvodu, že z jejího obsahu je zřejmo, že hniha slouží účelům národně-socialistické německé dělnické strany (NSDAP), jež sleduje v cizině stejné a podobné cíle jako zde rozpuštěná německá nacionální socialistická dělnická strana, která byla rozpuštěna proto, že ohrožovala samostatnost, ústavní jednotnost a demokraticko-republikánskou státní formu, a zákaz rozšiřování se tedy stal z důvodu, ze kterého mohl býti vysloven též podle § 10 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., vztahující se na tiskopisy rázu uvedeného v § 2, odst. 1 nebo 2 tohoto zákona a tedy i na tiskopisy, které přímo nebo nepřímo podvracejí nebo hanobí samostatnost, ústavní jednotnost, celistvost, demokraticko-republikánskou státní formu nebo demokratický řád Československé republiky (§ 2, odst. 1).

Nesejde prý ani na tom, že zmíněný zákaz vydal zemský úřad a nikoli ministerstvo vnitra, podle § 10 zák. 126/1933 Sb. z. a n. k zákazu tam uvedenému příslušné, poněvadž podle prvé věty odst. 2 § 6 zák. čís. 201/1933 v novém znění podle zákona čís. 269/1934 Sb. z. a n. může býti zákaz rozšiřování vysloven ministerstvem vnitra nebo zemským úřadem a zákaz rozšiřování byl tedy v souzeném případě vydán úřadem k tomu příslušným.

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5, 9 a) a 10, vpravdě jen zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., nutno přiznati oprávnění. Podle znění ustanovení § 18, odst. 3 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. dopouští se přečinu (soudně trestného), kdo »přestoupí zákaz dovozu, dopravy nebo rozšiřování cizozemského tiskopisu (§ 10)«. Z poukazu na § 10 téhož zákona plyne jasně, že zákon prohlašuje v § 18, odst. 3 za přečin toliko přestoupení zákazů vyslovených příslušným úřadem na základě § 10, odst. 1 a 2, pokud se týče zákazů s takovým opatřením zákonem spojených (§ 10, odst. 3), a že tedy zejména předpokládá k trestnosti podle § 18, odst. 3, pokud jde — jako v souzeném případě — o dovoz neperiodického tiskopisu, že jde o tiskopis, jehož rozšiřování bylo podle odst. 1 § 10 zakázáno ministerstvem vnitra z důvodů v § 2, odst 1 nebo 2 téhož zákona uvedených a jenž důsledkem toho podle dalšího odstavce § 10 nesmí býti do Československé republiky vůbec dovážen. Předpokládajíc tedy, že v souzeném případě bylo rozšiřování tiskopisu, o nějž jde, zakázáno nikoli ministerstvem vnitra podle § 10, odst. 1 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., nýbrž jen zemským úřadem v Praze na základě § 6, odst. 2 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n., přicházelo by pro posouzení trestnosti přestoupení zákazu dovozu tohoto tiskopisu, spojeného se zákazem jeho rozšiřování i podle § 6, odst. 3 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n. v počet nikoli ustanovení § 18 zák. čís. 126/1933, nýbrž jediné ustanovení § 21 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n., podle jehož odstavce 1 přestou-

pení některého zákazu nebo příkazu podle tohoto zákona a tedy i přepení zákazu podle § 6, odst. 2, 3 samo o sobě zakládá toliko skutkovou podstatu přestupku, jehož potrestání přísluší okresním (státním policejním) úřadům. Okolnost, že podle prvé věty odstavce 2 § 6 zák. čís. 201/1933 v úpravě dané jí zákonem čís. 269/1934 Sb. z. a n. může i ministerstvo vnitra vysloviti zákaz rozšiřování knihy, o niž jde, a že důvod, ze kterého byl zemským úřadem v Praze zákaz rozšiřování vysloven, opodstatňoval též zákaz rozšiřování knihy podle § 10, odst. 1 (§ 2, odst. 1) zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., nemohla by, jestliže ve skutečnosti takový zákaz ministerstva vnitra podle § 10, odst. 1 uvedeného zákona vysloven nebyl, nic měniti na tom, že důsledkem toho ani trestní účinky spojené podle § 18, odst. 3 s přestoupením zákazů vyslovených v § 10 nastati nemohou. K vývodům napadeného rozsudku, že by i ministerstvo vnitra mohlo vzhledem k rázu zabavené knihy vysloviti podle § 10, odst. 1 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. zákaz jejího rozšiřování, dlužno jen ještě podotknouti, že se ministerstvo vnitra podle citovaného ustanovení může omeziti též na to, že tiskopisu uvedeného rázu odejme jen právo dopravy poštou a po železnici a že nemusí tedy vysloviti též zákaz jeho rozšiřování vůbec, jenž jedině podle jasného ustanovení odstavce 3 téhož paragrafu má za následek další zákaz, že tento tiskopis nesmí býti do Československé republiky vůbec dovážen, a v dalších důsledcích pak trestnost přestoupení tohoto zákazu podle § 18, odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvu vnitra je tedy dána volba, aby podle okolností, zejména vzhledem k důležitosti statku tiskopisem ohroženého a stupni tohoto ohrožení buď dotčenému tiskopisu odňalo jen právo dopravy poštou a po železnici, anebo jeho rozšiřování vůbec zakázalo, a tím vzhledem k předpisu § 10, odst. 3 dovoz tiskopisu do Československé republiky postavilo pod trestní sankci § 18, odst. 3 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. anebo konečně, jsou-li tu zároveň podmínky § 6, odst. 1 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n., aby zakázalo rozšiřování tiskopisu podle odstavce 2 tohoto paragrafu s platností pro celé území Československé republiky (odst. 5 § 6) a s účinkem v § 21 vytčeným (trestnost přestoupení zákazu jako pouhého správního přestupku), po případě přenechalo vyslovení tohoto zákazu zemským, event. okresním (státním policejním) úřadům (posl. věta odstavce 2 § 6) s platností tohoto zákazu jen pro správní obvod úřadů, které jej vydaly, a ovšem zase jen s účinkem trestnosti jeho přestoupení jako správního přestupku.

Jen tehdy, když se ministerstvo vnitra rozhodlo pro zákaz rozšiřování knihy podle § 10, odst. 1 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., zakládá tedy přestoupení zákazu dovozu této knihy (§ 10, odst. 3 cit. zák.) skutkovou podstatu přečinu podle § 18, odst. 3 tohoto zákona.

Nalézací soud proto neprávem spatřoval ve zjištěném jednání obžalované skutkovou podstatu tohoto přečinu již z toho důvodu, že rozšiřování knihy, o niž jde, bylo zakázáno zemským úřadem v Praze na základě § 6, odst. 2 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n. Ježto pak nalézací soud dosud nekonal šetření v jedině rozhodném směru, zda totiž rozšiřování zabavené knihy bylo zakázáno též ministerstvem vnitra na základě § 10,

odst. 1 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n., a zda zákaz ten platil též v době, kdy se obžalovaná pokusila o dovoz knihy, nemůže zrušovací soud ihned ve věci samé rozhodnouti a nezbylo proto než důvodné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a uznati dále, jak se stalo. Zprostí-li nalézací soud obžalovanou pro nedostatek takového zákazu, platného v době spáchaného činu, a pro nedostatek jiného soudně trestného činu, bude mu spisy postoupiti příslušnému okresnímu (státnímu policejnímu) úřadu k event. potrestání obžalované pro správní přestupek podle § 21 zák. čís. 201/1933 Sb. z. a n.

Čís. 6125.

Přestupek podle § 3 zákona o maření exekuce (č. 78/1883 ř. z.) se promlčuje ve třech měsících. Podmínky promlčení podle § 531, písm. a), b) tr. zák. nepřicházejí tu v úvahu.

U přečinů podle §§ 485, 486, čís. 1 tr. zák. činí promlčecí lhůta jeden rok. Nepřichází tu zpravidla v úvahu podmínka promlčení podle § 531, písm. b) tr. zák.

Ustanovení § 486, čís. 1 tr. zák. trestá jen způsobení platební neschopnosti, nikoliv i její zvýšení.

Trestný čin, spáchaný v době promlčecí, je překážkou promlčení podle § 531, písm. c) tr. zák., i když byl pachatel co do tohoto činu zproštěn obžaloby, ježto zatím nastalo jeho promlčení.

Výpis z rejstříku trestů nestačí k tomu, aby bylo zjištěno, že se pachatel nedopustil ve lhůtě promlčecí trestného činu. To nutno zjistiti i jiným vhodným způsobem.

(Rozh. ze dne 3. února 1938, Zm II 519/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli jmenovaní obžalovaní uznáni vinnými přečinem nadržování věřiteli podle § 485 tr. z., přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486, čís. 1 tr. z. a přestupkem podle § 3 zákona č. 78/1883 ř. z. Z příležitosti těchto zmatečních stížností zrušil nejvyšší soud podle § 290, odst. 1 tr. ř. z povinnosti úřední rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí.

Z důvodů.

Vyřizuje zmateční stížnost přesvědčil se zrušovací soud, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaných a že je rozsudek stižen zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., pokud co do přestupku podle § 3 zák. čís. 78/1883 ř. z. řeší otázku promlčení způsobem mylným. Otázku tu je zkoumati z moci úřední v každém období trestního řízení a nevadí, že se obžalovaní nehájili promlčením.